

ΕΜΠΙΣΤΕΥΤΙΚΑ

«Πώς να κρυφτείς απ' τα παιδιά;»

ΤΟΥ Ι. Κ. ΠΡΕΤΕΝΤΕΡΗ

Με αφορμή το πολύπαθο εγχειρίδιο Ιστορίας της Στ' Δημοτικού, ένας μαθητής της Α' Γυμνασίου (για ευνόητους λόγους δεν αναφέρω το όνομά του...) δήλωνε χθες στον «Ελεύθερο Τύπο» ότι «*οι Έλληνες πάντα υπέφεραν από τους άλλους λαούς και αισθάνομαι άσχημα γι' αυτό*».

Διαβάζοντας αυτά τα λόγια, αισθάνθηκα ακόμη πιο άσχημα. Πώς είναι δυνατόν ένα παιδάκι 12-13 ετών να πιστεύει τέτοια πράγματα; Ποια οικογένεια και ποιο σχολείο το δίδαξαν ότι οι «*άλλοι λαοί*» είναι ένα είδος μόνιμου βασανιστή της Ελλάδας; Και τι πολίτης θα γίνει αύριο όταν ξεκινάει εκ προοιμίου από τέτοια θέση εθνικής μειονεξίας και με τόση αρνητική προδιάθεση έναντι των «*άλλων*»;

Οι απορίες μου απαντήθηκαν σχεδόν αμέσως. Δίπλα ακριβώς από τον πιτσιρικά, ο καθηγητής του ΑΠΘ Γ. Μαργαρίτης δήλωνε για το ίδιο θέμα ότι «*ο κοσμοπολιτισμός είναι βασική αρχή σε έναν κόσμο όπου η ελευθερία του μεγάλου κεφαλαίου υπαγορεύει τους κανόνες και μεθοδεύει την απαξίωση όλων όσα μπορούν να γίνουν όπλα στα χέρια ή στον νου εκείνων που δυσανασχετούν με την κυριαρχία του*».

Κατόπιν αυτού, ο καθηγητής μας καλεί να καταφύγουμε στο έθνος και στην πατρίδα μπροστά «*στην επέλαση του κοσμοπολιτικού κεφαλαίου*».

Προσέξτε τώρα το σκηνικό. Ζούμε στις αρχές του 21ου αιώνα. Σε έναν κόσμο που έχει αλλάξει ριζικά. Σε έναν πλανήτη όπου φτερνίζεται το Τόκιο και κατarrέει η Σοφοκλέους. Οπου οι ανταγωνιστές των παιδιών μας δεν είναι τα παιδιά του γείτονα αλλά τα παιδιά που την ίδια στιγμή μεγαλώνουν στο Κέιπ Τάουν και στο Νέο Δελχί. Οπου η Ελλάδα βρίσκεται (ή θα έπρεπε να βρίσκεται...) στην καρδιά των ευρωπαϊκών πραγμάτων.

Μέσα σε αυτόν τον κόσμο μεγαλώνει ένα παιδάκι το οποίο έχει πειστεί ότι οι άλλοι λαοί βασανίζουν την πατρίδα του. Και όταν πάει στο πανεπιστήμιο, αν γλιτώσει από τις καταλήψεις, το ίδιο παιδάκι θα διδαχθεί από τον αρμόδιο καθηγητή ότι ο κοσμοπολιτισμός είναι κακό πράγμα και ότι μόνο αν καταφύγει στο έθνος θα σωθεί από την επέλασή του. Θα μάθει, δηλαδή, ότι απάντηση στις προκλήσεις της εποχής μας δεν είναι το άνοιγμα αλλά η αναδιπλώση. Δεν είναι η προσαρμογή αλλά ο φόβος.

Και αυτό το παιδί μαζί με τα άλλα παιδιά που θα έχουν ακούσει αντίστοιχα πράγματα στο σχολείο ή στο σπίτι και που θα έχουν περάσει από τα χέρια του ίδιου καθηγητή στο πανεπιστήμιο θα αποτελέσουν την αυριανή Ελλάδα. Γίνεται να μην αισθανθώ άσχημα;

jpretenteris@dolnet.gr

9 771108 409132

3 1